

Νίκος Χριστοδουλίδης για τα 50 χρόνια της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο: Ο κυπριακός λαός δεν ξέχασε: καρτερεί, ελπίζει και αγωνίζεται

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Νίκος Χριστοδουλίδης παρέστη σήμερα και μίλησε σε επετειακή εκδήλωση για τα 50 χρόνια από την τουρκική εισβολή που διοργάνωσε το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΕΚΠΑ), στην αίθουσα τελετών του Πανεπιστημίου.

Κατά την εκδήλωση, στην οποία παρέστη η Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Κατερίνα Σακελλαροπούλου, ο [Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος](#) κ.κ. Ιερώνυμος Β΄, εκπρόσωποι της Ελληνικής Κυβέρνησης και άλλοι επίσημοι, ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου, καθηγητής Γεράσιμος Σιασος, ανακοίνωσε την απόφαση της Συγκλήτου να ανακηρύξει τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας

σε επίτιμο διδάκτορα του ΕΚΠΑ.

Στην επετειακή εκδήλωση του ΕΚΠΑ, κεντρικός ομιλητής ήταν ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Νίκος Χριστοδουλίδης ενώ απηύθυνε χαιρετισμό και η

τικά, στο
άνοιξε με

“Η Κυπριακή Δημοκρατία υπέστη το 1974 ένα διπλό βιασμό που την τραυμάτισε, τη διαίρεσε, τη λύγισε και παρά τις έκνομες προσπάθειες για αφανισμό της, δεν την κατέστρεψε. Ναι, μετράμε φέτος πενήντα συναπτά τραγικά καλοκαίρια και πολλαπλές ανοικτές πληγές. Ενάντια όμως στις επιθυμίες και προσπάθειες κάποιων, μετρούμε την ίδια στιγμή και πενήντα χρόνια στα οποία **ο Κυπριακός Ελληνισμός ΔΕΝ συμβιβάστηκε, ΔΕΝ παραιτήθηκε, ΔΕΝ ξέχασε.** Παρά τις δυσκολίες, τον πόνο, τα προβλήματα, ΔΕΝ υποκύψαμε και ΔΕΝ συνηθίσαμε. Πορευθήκαμε και αγωνιστήκαμε χωρίς να συμβιβαστούμε με την κατοχή. Εξάλλου, με το άδικο και το απαράδεκτο, ο νουνεχής και ηθικά συγκροτημένος άνθρωπος ΔΕΝ μπορεί να συμβιβαστεί. Αντίθετα, ο Κυπριακός Ελληνισμός εργάστηκε σκληρά, πίστεψε σε αρχές και αξίες οικουμενικές, ανέδειξε και ενίσχυσε περαιτέρω την κρατική υπόσταση της Κυπριακής Δημοκρατίας, καταβάλλοντας συνεχώς προσπάθειες για τερματισμό της κατοχής και επανένωση της χώρας και του λαού της”, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο κ. Χριστοδουλίδης.

“Στα 50 χρόνια που διέρρευσαν από το 1974, η Τουρκία και η εκάστοτε ελεγχόμενη και καθοδηγούμενη από την Άγκυρα ηγεσία των Τουρκοκυπρίων, δεν επέδειξαν, δυστυχώς, την απαιτούμενη βούληση, την ετοιμότητα για έναν έντιμο συμβιβασμό που θα οδηγούσαν στην επίτευξη της πολυπόθητης λύσης. Αντίθετα, επέμειναν σταθερά και αδιάλλακτα σε λογικές άμεσης ή έμμεσης αναγνώρισης των τετελεσμένων της εισβολής και της συνεχιζόμενης κατοχής, με τελευταία θέση την κυριαρχική ισότητα και τη λύση των δύο κρατών. Απόψε, ευρισκόμενος στην καρδιά του Ελληνισμού, θέλω να επαναλάβω με κάθε έμφαση ότι η ελληνοκυπριακή πλευρά παραμένει προσηλωμένη στη συμφωνημένη στο πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών μορφή λύσης και είναι πανέτοιμη να εμπλακεί σε ουσιαστικές διαπραγματεύσεις, υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών, για την επίτευξη λύσης. Την ίδια στιγμή, όμως, επαναλαμβάνω προς κάθε κατεύθυνση, ότι υπάρχουν όρια στις υποχωρήσεις και τον συμβιβασμό που μπορούμε να αποδεχθούμε. Η Κύπρος είναι κράτος - μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κανείς δεν πρέπει να αναμένει ότι θα συμπράξουμε σε μια ψευδεπίγραφη και θνησιγενή διευθέτηση που θα ισοδυναμεί με δύο κράτη ή δεν θα επιτρέψει στους πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας να απολαμβάνουν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα”, επεσήμανε σε ένα άλλο σημείο.

Διαβάστε ακόμη: [Στην Αθήνα ο Πρόεδρος της Κύπρου Νίκος Χριστοδουλίδης για εκδηλώσεις καταδίκης της εισβολής](#)

Η ομιλία του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας

Στην ομιλία του κατά την εκδήλωση, ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας ανέφερε τα ακόλουθα:

Είμαι με ανάμικτα αισθήματα που βρίσκομαι απόψε στο βήμα αυτό. Αισθήματα χαρμολύπης. Από την μια, είναι η εξέχουσα τιμή να είμαι προσκεκλημένος ομιλητής του αρχαιότερου ακαδημαϊκού ιδρύματος της Ελλάδος, καθώς επίσης συγκίνηση και η υπερηφάνεια του σπουδαστή που έλαβε τα φώτα του. Είναι, όμως, και η στεναχώρια για το γεγονός ότι θα μιλήσω για την επέτειο ενός συνεχιζόμενου για μισό αιώνα, 50 ολόκληρα χρόνια δράματος της Κύπρου και του Ελληνισμού.

Η πεντηκοστή επέτειος από την Τουρκική Εισβολή στην Κύπρο, Κυρίες και Κύριοι, προσφέρεται, με τον έντονο χρονικό συμβολισμό της, για συλλογικό προβληματισμό, εξαγωγή διδαγμάτων και επαναβεβαίωση αρχών, αξιών και θέσεων σε σχέση με τη διαχείριση της συνεχιζόμενης από το 1974 κατοχής μεγάλου τμήματος της επικράτειας ενός ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους, της Κυπριακής Δημοκρατίας, μέλους του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το προδοτικό και καταδικαστέο Πραξικόπημα της Χούντας στις 15 Ιουλίου που ανέτρεψε τον νόμιμο Πρόεδρο Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, χρησιμοποιήθηκε ως πρόσχημα από την Τουρκία για να εισβάλει λίγες μέρες αργότερα στην Κύπρο, διαπράττοντας ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα στη σύγχρονη μεταπολεμική ιστορία της Ευρώπης.

Ο πόνος από τα γεγονότα του μαύρου καλοκαιριού του 1974 και οι θύμησης ντροπής και απελπισίας, όλα ζωντανά, γυροφέρνουν στη σκέψη, σαν χιλιάδες μέλισσες γύρω από το κουφάρι του Ονησίλου. Μοιραία οι μνήμες ξαναζωντανεύουν κάθε καλοκαίρι στο άκουσμα των σειρήνων του πολέμου. Ανατρέχουν στους ηρωικά πεσόντες, στα δάφνινα στεφάνια και τα σκυμμένα κεφάλια που δεν μπορούν να ατενίσουν αισιόδοξα και ελεύθερα την κατεχόμενη πατρώα γη όσο η Κερύνεια, η Αμμόχωστος, η Μόρφου, η Καρπασία, βρίσκονται υπό κατοχή.

Αδυσώπητη και επώδυνη, η μνήμη μάς μεταφέρει στο τραγικό εκείνο θέρος του

1974, τους τραγικούς εκείνους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, που στιγμάτισαν τις ζωές όλων των Κυπρίων, μαζί και το μέλλον της πολύπαθης χώρας μου. Που καθόρισαν την ιστορική εξέλιξη του λαού και της κοινωνίας μας, σε κάθε της φάσμα, με διχοτομικές γραμμές και συρματοπλέγματα που χαράχθηκαν και παγιώθηκαν ενάντια στη βούληση, τα θέλω και τα οράματα του λαού μας.

Πριν από 50 χρόνια, η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο χαράζοντας κατά τρόπο ιταμό και τραγικό την ιστορία του τόπου, μαζί και του λαού του. Τραγικοί γονείς που έχασαν παιδιά, μάνες που έχασαν γιους, μικρά παιδιά που απώλεσαν πατέρες, συγγενείς που σκορπίστηκαν έχοντας χάσει τους δικούς τους στις μάχες ή στις στυγερές δολοφονίες αλλά και ολόκληρο το βίος τους.

Πενήντα τα χρόνια. Πολλά, πάρα πολλά. Μια ολόκληρη γενιά, η δική μου γενιά, αυτή των παιδιών του πολέμου, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην προσφυγιά, στην κατοχή, στην ωμή και σκληρή πραγματικότητα μιας Κύπρου διαιρεμένης διά της ισχύος των όπλων. Τα παιδιά του πολέμου, που χώθηκαν στην αγκαλιά της μάνας τους τις τραγικές εκείνες ημέρες του 1974, που έπαιζαν και μάθαιναν γράμματα στα αντίσκηνα, απέκτησαν πλέον δικά τους παιδιά, με την πατρίδα όμως de facto διχοτομημένη και νοιώθοντας ακόμα αδικαίωτα και προδομένα. Την ίδια ώρα, μια άλλη γενιά, αυτή των δικών μας παππούδων, έφυγε χωρίς να ταφεί στα πατρογονικά χώματα, με ανεκπλήρωτη την επιθυμία και τον πόθο της επιστροφής.

Είναι πολλές οι τραγικές συνέπειες της Τουρκικής Εισβολής και κατοχής με καταστροφικές επιπτώσεις που πλήγωσαν τον λαό μας και τραυμάτισαν βαθιά τη χώρα μας. Όλα όσα απαράδεκτα και καταδικαστέα βλέπουμε να διαδραματίζονται σήμερα στην Ουκρανία, στα οποία ορθώς αντιδρά με καταδικαστικό τρόπο η διεθνής κοινότητα, στα οποία η Κύπρος και η Ελλάδα βρίσκονται στη σωστή πλευρά της ιστορίας, διαπράχθηκαν πριν από 50 χρόνια στην ευρωπαϊκή Κύπρο και κάθε μέρα βιώνουμε τις συνέπειές τους. Γι' αυτό και είναι ασήκωτες οι ευθύνες όσων διέπραξαν την εισβολή και συντηρούν την κατοχή αλλά και όλων αυτών που επιτρέπουν τη συνέχιση της διαίρεσης της Κύπρου διά της βίας. Συνιστούν κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Δικαίου, του Χάρτη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, της κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας και αδιαμφισβήτητη παραβίαση των θεμελιωδών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των Κυπρίων, Ελληνοκυπρίων, Τουρκοκυπρίων, Μαρωνιτών, Αρμενίων, Λατίνων, που ζουν και αποστερούνται των βασικών ελευθεριών τους στην ίδια την πατρίδα τους.

Αυτή είναι η ψυχρή ιστορική πραγματικότητα, και όχι η δική μας ανάγνωση και ερμηνεία. Γι' αυτό και είναι αδήριτη η ανάγκη τερματισμού του σημερινού

απαράδεκτου status quo και αποκατάστασης των βασικών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων για όλους ανεξαιρέτα τους Κυπρίους. Αυτό, εξάλλου, προστάζουν:

- ο άδικος χαμός εκατοντάδων ανθρώπων και ο βίαιος ξεριζωμός δεκάδων χιλιάδων οικογενειών από τα σπίτια τους,
- οι αγνοούμενοι των οποίων η τύχη δεν έχει ακόμη διακριβωθεί,
- η συνεχιζόμενη παράνομη στρατιωτική κατοχή πέραν του ενός τρίτου της επικράτειας της πατρίδας μας,
- η παραβίαση βασικών ελευθεριών και θεμελιωδών δικαιωμάτων όλων των νομίμων κατοίκων της Κύπρου,
- ο παράνομος τουρκικός εποίκισμός,
- οι εγκλωβισμένοι που παρέμειναν, παρά τις διώξεις, πιέσεις και τις συνεχείς προκλήσεις, στις εστίες τους, υπενθυμίζοντας καθημερινά την ταυτότητα της Κύπρου,
- η επονείδιστη καταστροφή της πολιτιστικής και θρησκευτικής μας κληρονομιάς.

Οι τραγικές συνέπειες της Τουρκικής Εισβολής και κατοχής, Κυρίες και Κύριοι, δεν αποτελούν επαναλαμβανόμενες επετειακές ρητορείες. Συνιστούν χειροπιαστές αποδείξεις των ασήκωτων ευθυνών της Τουρκίας έναντι της Κύπρου, έναντι της διεθνούς κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτή η πραγματικότητα δεν αλλάζει, παρόλο που είναι καθημερινές οι προσπάθειες της Άγκυρας για διάβρωση της ιστορικής αλήθειας και νομιμοποίηση των τετελεσμένων.

Η Κυπριακή Δημοκρατία υπέστη το 1974 ένα διπλό βιασμό που την τραυμάτισε, τη διαίρεσε, τη λύγισε και παρά τις έκνομες προσπάθειες για αφανισμό της, δεν την κατέστρεψε. Ναι, μετράμε φέτος πενήντα συναπτά τραγικά καλοκαίρια και πολλαπλές ανοικτές πληγές. Ενώπιον όμως στις επιθυμίες και προσπάθειες κάποιων, μετρούμε την ίδια στιγμή και πενήντα χρόνια στα οποία ο Κυπριακός Ελληνισμός ΔΕΝ συμβιβάστηκε, ΔΕΝ παραιτήθηκε, ΔΕΝ ξέχασε. Παρά τις δυσκολίες, τον πόνο, τα προβλήματα, ΔΕΝ υποκύψαμε και ΔΕΝ συνηθίσαμε. Πορευθήκαμε και αγωνιστήκαμε χωρίς να συμβιβαστούμε με την κατοχή. Εξάλλου, με το άδικο και το απαράδεκτο, ο νουνεχής και ηθικά συγκροτημένος άνθρωπος ΔΕΝ μπορεί να συμβιβαστεί. Αντίθετα, ο Κυπριακός Ελληνισμός εργάστηκε σκληρά, πίστεψε σε αρχές και αξίες οικουμενικές, ανέδειξε και ενίσχυσε περαιτέρω την κρατική υπόσταση της Κυπριακής Δημοκρατίας,

καταβάλλοντας συνεχώς προσπάθειες για τερματισμό της κατοχής και επανένωση της χώρας και του λαού της.

Χωρίς ποτέ να ξεχνά, ο Κυπριακός λαός στάθηκε όρθιος, ανασύνταξε δυνάμεις, στέγασε προσωρινά τους εκτοπισμένους του, μεγάλωσε τα παιδιά του. **Ο κυπριακός λαός, προς απογοήτευση κάποιων, ΔΕΝ ξέχασε: καρτερεί, ελπίζει ΚΑΙ αγωνίζεται.**

Η πολυπράγμων και συχνά μεταλλασσόμενη Τουρκία, 50 χρόνια μετά, παραμένει ο εισβολέας και ο παρανόμως κατέχων το 37% περίπου τη γης μας, ο υπεύθυνος με βάση όλες τις αποφάσεις της διεθνούς κοινότητας για τη συνέχιση της κατάφωρης παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του συνόλου του κυπριακού λαού, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, στην ίδια τους την πατρίδα.

Στέκομαι σήμερα μπροστά σας, στο αρχαιότερο ακαδημαϊκό ίδρυμα της Ελλάδος, μισό αιώνα μετά την πιο τραγική και ολέθρια στιγμή της νεότερης κυπριακής ιστορίας, ο πρώτος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας που γεννήθηκε λίγους μόλις μήνες πριν από εκείνο τον μαύρο Ιούλιο και μεγάλωσε μαζί με τα άλλα παιδιά του πολέμου, της προσφυγιάς, του Δεν Ξεχνώ, της αδιάκοπης αναζήτησης του σωστού, του δίκαιου, της ακατάπαυστης αναζήτησης της ελπίδας μετά από πολλές και συνεχιζόμενες απογοητεύσεις.

Πενήντα χρόνια μετά, ο δρόμος για εμάς μία και μόνον κατεύθυνση έχει, διότι η μη λύση δεν είναι λύση, διότι δεν συμβιβαζόμαστε με τη διχοτόμηση, διότι γνωρίζουμε ποιος ευνοείται από το πέρασμα του χρόνου και τη στασιμότητα, διότι στην ατζέντα μας βρίσκεται μόνον ο τερματισμός της κατοχής, η απελευθέρωση και η επανένωση της πατρίδας μας. Με την απαιτούμενη πολιτική βούληση και σε πλήρη συνεννόηση με την Ελληνική Κυβέρνηση συνεχίζουμε να στοχεύουμε σε μια λύση βασισμένη στα σχετικά ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών, στο ευρωπαϊκό κεκτημένο. Παρά τις προκλήσεις, τις δυσκολίες, τις απογοητεύσεις, πραγματικά πιστεύουμε ότι μπορούμε να βρούμε διεξόδους ακόμη και στα πιο ακανθώδη ζητήματα του κυπριακού, ακόμη και αν ο εχθρός που πρέπει να γίνει τουλάχιστον συνεργάτης δεν συνεργάζεται, επί ίσους όρους και στη βάση της νομιμότητας.

Δεν υπάρχει, Κυρίες και Κύριοι, για εμάς άλλη επιλογή από τον τερματισμό της κατοχής και την επανένωση της πατρίδας μας. Πρέπει να απαλλαγούμε από την κατοχή και τη διαίρεση, που διαβρώνουν τις δυνάμεις και τις δυνατότητες της Κύπρου για περαιτέρω πρόοδο και ευημερία και ακυρώνουν το όραμα της ενιαίας, κοινής ευημερούσας πατρίδας. Ο μόνος δρόμος είναι η εντατικοποίηση των προσπαθειών μας, η σωστή ανάγνωση των διεθνών εξελίξεων, η κατανόηση των γεωστρατηγικών ισορροπιών, η θωράκιση της διεθνούς υπόστασης της Κυπριακής

Δημοκρατίας μέσω της ενίσχυσης όλων των παραγόντων ισχύος του κράτους και η ανάδειξη του ρόλου της ως πυλώνας ασφάλειας και σταθερότητας στην τόσο σημαντική περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της ευρύτερης Μέσης Ανατολής.

Ο μόνος δρόμος, και είναι αυτός που ακολουθώ και θα συνεχίσω να πορεύομαι, είναι ο δρόμος της προόδου, της συνεργασίας και της ειρήνης, ο δρόμος της συνέχισης κάθε προσπάθειας για διάρρηξη του αδιεξόδου και επανέναρξη των συνομιλιών το συντομότερο δυνατό. Ζητούμενα είναι η απελευθέρωση και μια λύση που θα επανενώνει τη χώρα και τον λαό της μέσα σε συνθήκες δημοκρατίας, ασφάλειας, ίσων δικαιωμάτων και ευκαιριών για όλους τους νόμιμους κατοίκους της, πραγματικής ειρήνης, προόδου και ευημερίας.

Παρά τις δυσκολίες, τα προβλήματα, τις απογοητεύσεις, τις προκλήσεις, ακόμη και τις κατά καιρούς απειλές, ΔΕΝ συμβιβαζόμαστε με την κατοχή γιατί οραματιζόμαστε ένα διαφορετικό αύριο για τα παιδιά όλης της Κύπρου. Με ρεαλισμό, αποφασιστικότητα, επιμονή, χωρίς εσωστρέφεια, χωρίς ηττοπάθεια, χωρίς να μεμψιμοιρούμε, συνεχίζουμε την προσπάθεια σε μια συνεχώς μεταβαλλόμενη διεθνή πραγματικότητα.

Κυρία Πρόεδρε της Ελληνικής Δημοκρατίας, η παρουσία σας στην εκδήλωση αυτή, εξόχως τιμητική για τη χώρα και τον θεσμό που εκπροσωπώ, δηλώνοντας ευαισθησίες και προτεραιότητες, εμπεριέχει συμβολισμούς και στέλνει ουσιαστικά μηνύματα που προσλαμβάνω ως ιδιαίτερα εγκάρδιωτικά. Ειλικρινά σας ευχαριστώ.

Από το βήμα μιας Κιβωτού του Ελληνισμού, θέλω να αποτίσω φόρο τιμής στους Ελλαδίτες αδελφούς που έπεσαν μαχόμενοι με ανδρεία και αυταπάρνηση για προάσπιση της ανεξαρτησίας, της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Εκφράζω την ευγνωμοσύνη της Πολιτείας και σύμπαντος του Κυπριακού Ελληνισμού για τη θυσία και την προσφορά τους, καθώς επίσης σε όλους τους Ελλαδίτες οι οποίοι αγωνίστηκαν για την απόκρουση της ιταμής Τουρκικής Εισβολής.

Θέλω, επίσης, κυρία Πρόεδρε, να εκφράσω στο πρόσωπό σας τη γνήσια ευγνωμοσύνη του Κυπριακού Ελληνισμού για την έμπρακτη και σταθερή συμπαράσταση και στήριξη που η Ελλάδα και ο αδελφός ελληνικός λαός προσφέρουν κατά τα 50 αυτά χρόνια στον αγώνα του για επιβίωση και δικαίωση. Η συμπαράσταση και η στήριξη αυτή αποτελούν το ισχυρότερο και συμπαγέστερο θεμέλιο του αγώνα που διεξάγουμε. Και γνωρίζουμε καλά ότι μια ισχυρή Ελλάδα είναι ένας ισχυρός σύμμαχος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Απευθυνόμενος σε εσάς κύριε Πρύτανη, θα ήθελα αρχικά να σας ευχαριστήσω και

να σας επαινέσω για την πρωτοβουλία του ευκλεούς ιδρύματός σας να οργανώσει την εκδήλωση αυτή, που έρχεται να προστεθεί ως ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα των δεσμών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών με τη Μεγαλόνησο.

Η όλη δράση του ιδρύματός σας με επίκεντρο την Κύπρο, μας ενισχύει έμπρακτα και μας εγκαρδιώνει. Εύχομαι στο πρώτο Πανεπιστήμιο της Ελλάδος δύναμη φωτός και πολιτισμικής ανθοφορίας και επιτυχία στο έργο του προς όφελος της χώρας και ολοκλήρου του Ελληνισμού.

Υπό το βάρος της καταστροφής του 1974, της μεγαλύτερης τραγωδίας του Ελληνισμού μετά το 1922, η μικρή και καθημαγμένη Κύπρος, με τη σύμφωνη στάση και στήριξη της Ελλάδος, αποδέχθηκε τη λύση της διζωνικής, δικοινοτικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα, σύμφωνα με τις σχετικές αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών, τις αρχές και τις αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το κοινοτικό κεκτημένο. Επρόκειτο για έναν ιστορικό συμβιβασμό, που μέχρι σήμερα ορίζει την πολιτική της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ελλάδος αλλά και της διεθνούς κοινότητας στο σύνολό της για την επίλυση του Κυπριακού Προβλήματος.

Στα 50 χρόνια που διέρρευσαν από το 1974, η Τουρκία και η εκάστοτε ελεγχόμενη και καθοδηγούμενη από την Άγκυρα ηγεσία των Τουρκοκυπρίων, δεν επέδειξαν, δυστυχώς, την απαιτούμενη βούληση, την ετοιμότητα για έναν έντιμο συμβιβασμό που θα οδηγούσαν στην επίτευξη της πολυπόθητης λύσης. Αντίθετα, επέμειναν σταθερά και αδιάλλακτα σε λογικές άμεσης ή έμμεσης αναγνώρισης των τετελεσμένων της εισβολής και της συνεχιζόμενης κατοχής, με τελευταία θέση την κυριαρχική ισότητα και τη λύση των δύο κρατών. Απόψε, ευρισκόμενος στην καρδιά του Ελληνισμού, θέλω να επαναλάβω με κάθε έμφαση ότι η ελληνοκυπριακή πλευρά παραμένει προσηλωμένη στη συμφωνημένη στο πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών μορφή λύσης και είναι πανέτοιμη να εμπλακεί σε ουσιαστικές διαπραγματεύσεις, υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών, για την επίτευξη λύσης. Την ίδια στιγμή, όμως, επαναλαμβάνω προς κάθε κατεύθυνση, ότι υπάρχουν όρια στις υποχωρήσεις και τον συμβιβασμό που μπορούμε να αποδεχθούμε. Η Κύπρος είναι κράτος - μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κανείς δεν πρέπει να αναμένει ότι θα συμπράξουμε σε μια ψευδεπίγραφη και θνησιγενή διευθέτηση που θα ισοδυναμεί με δύο κράτη ή δεν θα επιτρέψει στους πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας να απολαμβάνουν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα.

Όραμά μας, λοιπόν, αειφόρο, ανθεκτικό και εφικτό, είναι η επίτευξη μίας βιώσιμης

και λειτουργικής λύσης που θα επανενώνει πραγματικά τον τόπο και τον λαό μας. Μια τέτοια λύση θα είναι μια λαμπρή επιτυχία όλων μας, θα είναι κυρίως το βασικό συστατικό για ένα υγιές και ελπιδοφόρο μέλλον για τα παιδιά μας, σε μια σύγχρονη ευρωπαϊκή πατρίδα, χωρίς συρματοπλέγματα, στρατεύματα κατοχής και αναχρονιστικές εγγυήσεις. Ας στοχεύσουμε όλοι μαζί ενωμένοι σε αυτή την επιτυχία και ας μην αναζητούμε νικητές και ηττημένους. Ενόσω δεν υπάρχει λύση, είμαστε όλοι ηττημένοι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι.

Δυνατά, λοιπόν, και ενωμένα πρέπει να στεκόμαστε όλοι σε αυτή την αλήθεια και να την προβάλλουμε με τρόπο σαφή: προτεραιότητά μας είναι η λύση, η επανένωση, η ειρήνη, η ασφάλεια, η ευημερία όλων των Κυπρίων και διαμενόντων νομίμως στο νησί μας, και για όλα αυτά πρέπει μαζί, με σοβαρότητα να συνεχίσουμε τις προσπάθειες. Οτιδήποτε άλλο, πλην της επανένωσης, δεν διασφαλίζει τα συμφέροντα και το ειρηνικό μέλλον του Κυπριακού Ελληνισμού. Δεν χωράνε εκπτώσεις σε αυτή την αλήθεια.

Τη γεωγραφία δεν μπορούμε να την αλλάξουμε. Ούτε και τους παράγοντες ισχύος των τρίτων. Μπορούμε όμως και οφείλουμε να συνεχίσουμε να προσπαθούμε, αξιοποιώντας και ενισχύοντας τα εργαλεία που διαθέτουμε, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση των συνθηκών μέσα από τις οποίες η Κύπρος να γίνει ξανά στην ολότητά της, τόπος σταθερότητας, ασφάλειας, ευημερίας και πραγματικής ειρήνης.

Το 1953, ο Γιώργος Σεφέρης έγραφε προφητικά στο εμβληματικό ποίημά του “Σαλαμίνα της Κύπρος”, ωσάν να απαντούσε στις προθέσεις των ηγετών της Τουρκίας:

γης δεν έχει κρικέλια

για να την πάρουν στον ώμο και να φύγουν

μήτε μπορούν, όσο κι αν είναι διψασμένοι

να γλυκάνουν το πέλαγο με νερό μισό δράμι.

Και τούτα τα κορμιά

πλασμένα από ένα χώμα που δεν ξέρουν,

έχουν ψυχές.

Μαζεύουν σύνεργα για να τις αλλάξουν,

δε θα μπορέσουν· μόνο θα τις ξεκάμουν

αν ξεγίνονται οι ψυχές.

Και βέβαια, Κυρίες και Κύριοι, οι ψυχές δεν ξεγίνονται, όπως δεν ξεγίνεται ο πολιτισμός και η ιστορία του πολύπαθου αυτού τόπου, που θα ευλογηθεί και θα δει καλύτερες ημέρες, όπως το αξίζουν ο ίδιος και οι κάτοικοί του.

Σας ευχαριστώ όλες και όλους για την παρουσία σας απόψε, που ενισχύει τα μηνύματα καρτερίας, επανένωσης και ελπίδας τα οποία στέλνει η εκλεκτή αυτή

θήμα που
είναι στις

Διαβάστε ακόμη: [Ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας στο Μνημείο Πεσόντων στο Άλσος Στρατού στην Αθήνα](#)

Πηγή: alphanews

Φωτογραφίες: eurokinissi ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΝΗΣ